

4806

CIMELIA

III. a. 19.
4806

Vitae

Pocz 1358.

Krosszyn'ski (Piotr Ksiądz).

Sokolin'ska Anna.

Kiernowski Krzysztof. Epithetami-

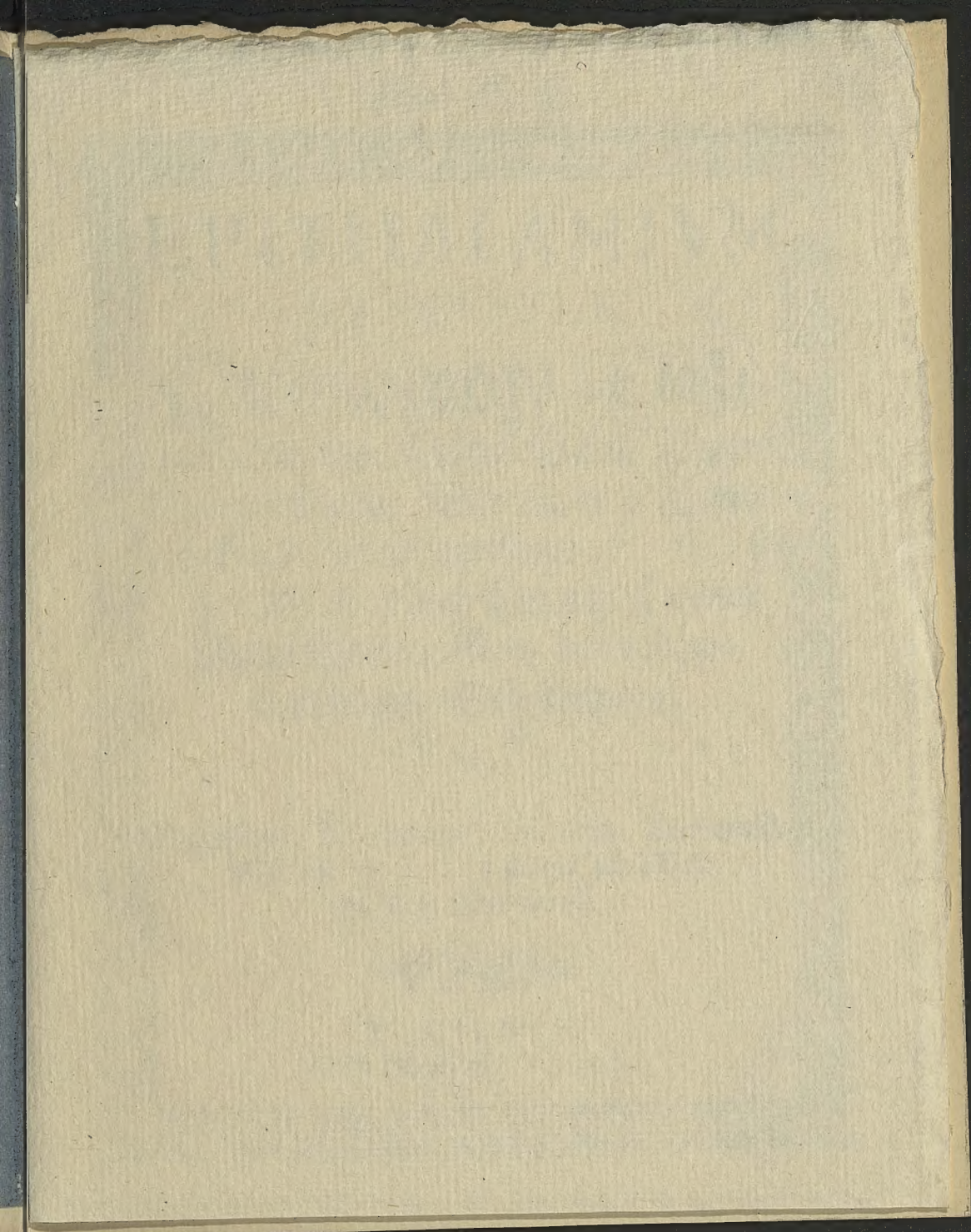
um na wesela : et.

w Wilnie. 1595.

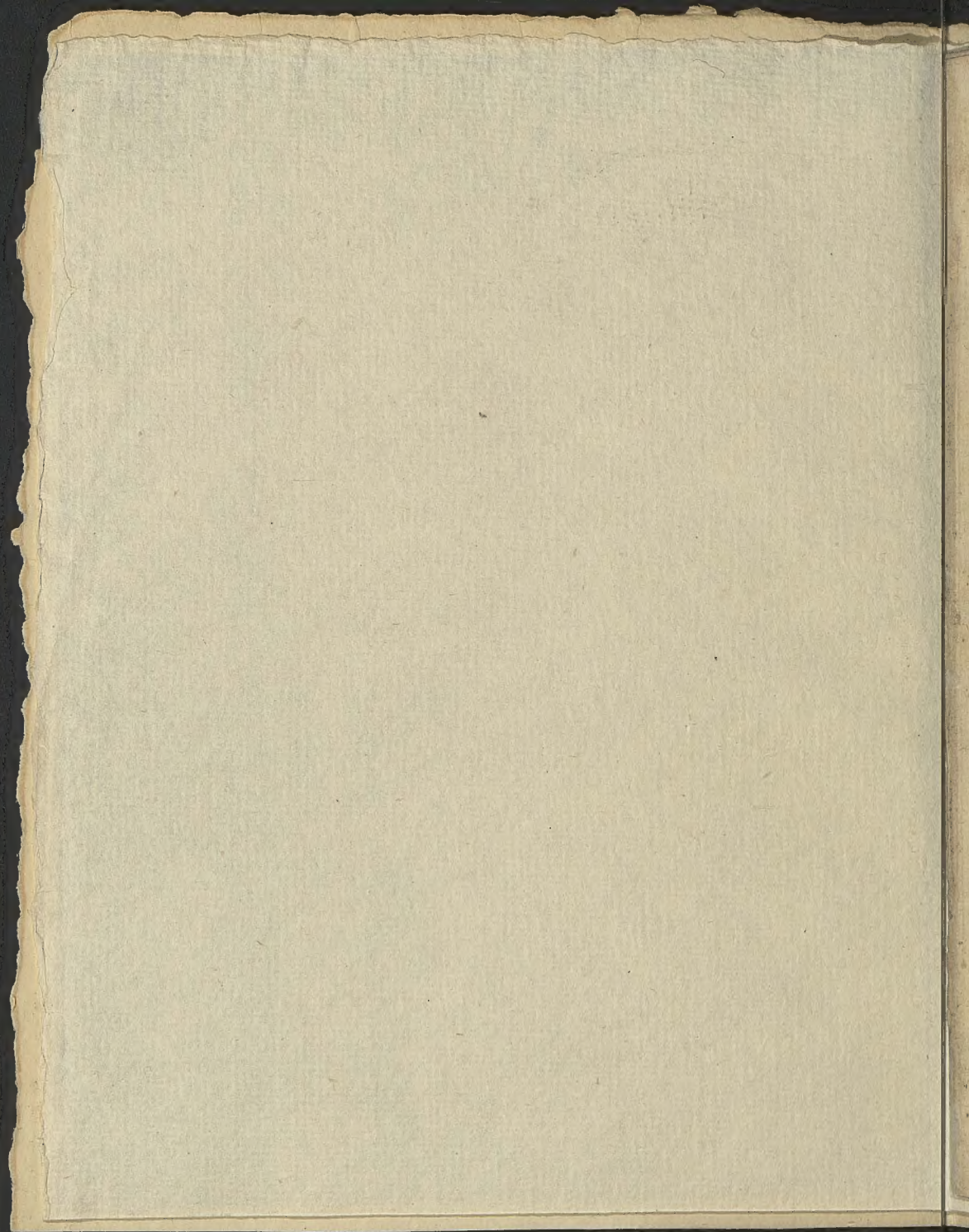

4806

EPITHALAMIVM NA WESELE

Wielmożnego Xiążę-
cia Jęgo A. Pana Pana Piotra
Krośniskiego / Dzierżawcy Ponie-
wieskiego / Szadowskiego / r. r. M
Jęgo A. Fiezyney Panien Pánien
Anny Sokolińskiej / dobrodzie-
iom swym A. Ołóściwym.

Krzystoph Kiernowiski Student Akademicy
Wileńskiej S. 1. y sluga Ich Męzi
umizony ofiarował.

W WILNIE,
Roku Pánstiego / 1595.

[J. Karcian]

DO IEGO M. MEGO MSCIWEGO PANA

Pana Piotra Książęcia Kroszyńskiego
go : Dzierżawcy Poniewieńskiego / Szas-
domskiego / 2c. 2c.

Złayda się zacne Książę do wesela twego/
Co nie będą żałować kosztu weselątkiego.
Pokazać rozmaitcie drudzy chęci swoje/
A z wszelkietey miary będą czcić wesele twoie.
Mnie iż na wielkie rzeczy / y na koszt nie zstanie/
I Gotowałem ci blache to podarowanie.
Rzemiętość wziąwszy / z twoiey ku wszystkim ludzkości/
Utom się nie zawstydył mych wierchow podłości.
Ale dziśieyszy twoy Akt / aby był szczęśliwy.
Jemi winświe / iako sługą twoy zyczliwy.
Co że za wdzięczne przyimiesz / wąpiłbych : bym twego
Sercą do wszystkich sług swych nie wiedział słonnego.

BIBLIOTEKA

JAGIELLOŃSKA

Com. Bu. 4806

EPITHALAMIVM

R Torzy ludzie w naukach swe kochanie mają/
Pospolicie swą pracę na to obracają.
Aby innych cne sprawy wierszem objaśniali/
A wsem potomnym czasem one podawali.

Tak między poetami/przednieyszy wszystkichmi
Zomerus/poważnemi nader wierszy swemi
Waleczne bohaterzy/gdzie sie kolwiek toczy
Krag słoneczny/wsem ludziom postawił przed oczy.

Tak przez Wergiliusza sławna zawsze była/
Po serotem tym świecie dzielna Rzymiska siła.
Tak też y po te czasy wielu cnota flynie/
Wierszem innych trwającym pośi świat nie minie.

Dla tego choć w tej mierze nie bázro bieglemu/
Lecz przedsię w naukach się dawno bawiącemu.

Niechay mi się też godzi/puścić na cnotliwe
Twoje sprawy/cny Krosyński wiersze me zyczliwe.

Teraz zwołasz niechayci służą rytmu moje/
Kiedy się tym już wdzięcznie ciebie serce twoie.

Czego dawno żądało/kiedy do nowego
Jdziesz za Boską sprawą/stanu małżeńskiego.

A wy przyjdziecie na pomoc/y słodko brzmiącemi/
Zelitonskie Boginie wierszami waszemi.

Wwesełcie wesele zaczęte szczęśliwie/
Okażcie waszą ludzkość ku niemu chetliwie.

Teraz wam czas sposobny/teraz się świat śmieie.
Ziemia z różnych kwiatkow/sate sobie dzieie.

Teraz się pięknie polá zbożem odkrywają/
A ciemnochnurne lasy liściem odziewają.

Epithalamium

Teraż nąd to ptaśkowie/ iuż omysłaiący
Gniazdá sobie/á do tey roboty wśłaiący
Ranusiénto/ w tey pracy ná trzaskách zielonych
Nieprześłaią powtárzác/ pieśni ulubionych.
Których iá też spiewaniem Muzę przymiedżiony
Zwámi wołam z radoscią ná wśelákie strony /
A kto sie nie wcieśy z áktu tutecznego/
Wktórym Bog iest początkiem wesela nowego?
Ná gorze ktora Eury często przedymáią/
Kedy Phoebus z Muzámi często przebywáią.
Dwie drzewie ktore sáme Charites szczepily/
Dzisia sie w nierozdzielną spolecznosc złączily.
A snadnie: bo też wonność zobopolną miály
Lisćie/gáłęzie kwiały/nic nie swántowały.
Wiec ktorych zwiąśńá zgody/mocno táń złączyla/
Tych poteżnym przymierzem miłość oblápitá.
Táń ná okrągłym wieniecú bywáią sfládáne/
Biała leliá/ z śliczną rózą przeplatáne.
Táń słocone siolki/ w miejscu ogrodzonym/
Wdzieczność máią posiane/ z cyprisem zielonym.
Tobie to drzewo służy: o Xiążę cnotliwe
Ciebie tá górá znácy: y to drzewo żywe.
Tys ábowiem w ogrodzie domu Krosynńskiego
Splodzony/ idzieś z Xiążęt rodú przezacnego.
A tu gniazdo rodzáiu máiąc/iákie spráwy/
Jáko godne wśelákiey pochwały zabáwy/
Twe cny Krosynski byly/ kto táń iest wymowny/
Zeby im ze wśelákiey miáry mogli być rowny?
W młodych twych lećiech w on czas kiedy ieszcze byly/
Látá policzków piérwsem kwiaćtem nie okryly.
Byles od twych rodziców zacnych opuśczoney/
A w siroctwie twym Bogu tylko poruczoney.

Wten czas

Epithalamium

Wten czas cnotę przed sobą mając/wieku swego

Niechciales marnie domą trawić/choć dotego

K dostatek/y młoda krewo pobudką była/

Od tego bowiem twoia cnota cie bronila.

Wtym w obcys kraj poiachal/ tam gdzie spotoyne

Tyberis nurty płynie/ między rosofienami

Polmi/y między gorami tak sie dlugo sllada/

Aż po długim kreceniu w bystre morze wpada.

Tus postepet w cnych sprawach wielki uczyniwośy/

A obyczaje rożnych narodow zwiedziwośy.

Do oyczyznys sie wrocil/ abyś walecznemu

Ochote swą pokazal/ Krolowi swoiemu.

K wnet z rotą swą prawie rządnie opátrzoną/

Tá wojnes sie wypráwił/ támes wyniesioną

Pychę Mofstiewską gromil/ nátládu wseltkiego

Nie żaluia y owšem ani gárdla swego.

Lecz iáko przez zwycięstwo/ Carowi butnemu/

Pychy mástárá zdarta była Mofstiewskiemu.

Do domuś sie zaś wrocil/á wroceniem twoim

Pociehes wielką przyniosł/ wšem powinnyim swoim.

Wten czas Wiridarzowi by nic nie schodziło/

K owšem sie látorośl pięknych przymnożyło/

Poglądając to ná te to ná owe strony/

Sláchetneys sobie dostal fámilley żony.

Tá Żolowczynská będąc/ równac we wšem była/

Choć ná czas krotki wrożney wierze stobą żyła.

Nie znając oney zgoła ktorey kósciol stary/

Náuczyl nas prawdziwey/ Kátholickiey wiary.

Wśáfze zaś twoią pieczę/y pilnym stárániem.

K za rosy niebiestiey wdziecznym pokrapianiem.

W świetey sie znorwu wierze/ przedko odmłodziła/

K iednym stobą sercem Jezusa chwalila.

Epithalamium

Swiadczy iey nabożeństwo/ kósćiot poświęcony
W Kátistách/ przez cie dobrze we wśem opátrzony.
Oná bowiem wzniećiła/ żądzę twą do tego/
    I wnetże cie spráwiła ku temu skłonnego.
Tát w Bożey sie miłości predko wyćwiczynyś/
Poślá z światá do niebá ciebie zostáwinyś.
A żeby przeciw tobie niewdzieczna nie była/
    Dwu synow/ z córką/ iát trzech kwiátow zostáwiła.
Ktorzy aby potomnych czasow/ w swoiey stronie
Umieeli sie spráwować/ teraz w Żelitonie/
Látá swoie y domćip ćwicząc poleruią/
    Cnocie sie/ y mądrości/ pilnie przypátruia.
Jednák iát on Aeneas/ Aśtánia swego
Widząc/ niemógł wstrómić żalu serdecznego.
Wspominájąc wzdychaniem po Kreuzie swoiey/
    Ktorą strácił gdy z wojskiem wiedział od Troiey.
Tát y ty ulubione przed oczymá máiąc
Dziatkí/ á ná wczćiwą żone wspomínájąc.
Czesćoś żalobliwemi oblerwał twarz łzami/
    Czesćoś chmurnemi/ trostkał serce twe trostkami.
Ale Bog/ ktory záwždy zwykł cieścić smetnego/
Niechćiał ná cie dopuścić stráunku dłuższego.
Lecz to spráwił/ że iáko cie trosti suszyły/
    Tát cie wzaiem potiechy wdzieczne ochłodziły.
Zá Boską bowiem spráwę/ znorwu sobie z oney
Dostáieś/ zrozlicznemi cnoty ozdobiłoney.
I we wśem tobie rowney/ bo z Sokolińskiego
    Domu idzie : w tych kráicach ná wśem ozdobnego.
Tec/ nietylko náturá rowną uczyniła/
Ale Boska opátrznóść z tobą ią złączyla /
Bo iz pierwszego meżá predko postradala/
    Po smetku swym/ ciebie inż zá niego dostála.

Teraz tedy

Epithalamium

Tetas tedy wesola Bogu dzieki daie/
Tobie sie cny Krośnyſti w opietę podać.
A ty też Bogu/dzieki/cześć/ chwale oddaway/
A iego dobrodzieystwu/to wszystko przyznaway.
Bog sam tákimi dary/ kogo chce dáruię/
Od Boga dobra żoná on sam tym sáfuie.
Pátrz iák wszyscy z radości twej sie dziś ráduią/
A szańcá nowemu sie śladu przypátruią.
Gdzie sie kolwiek obroce śoią gromádami/
Tu dworzanie/tu trudno wynisć przed pánami.
Wszyscy ná twej małżonki wrode pátrząią/
Wszyscy iey sacność z twoią sacnością równią.
O kiedyby kiedyby: cnota pożądana/
Oczymá cielesnymi/mogła być widziána.
Niewymownąby ł sobie miłość pobudziła/
Ale tego naturá nam nie pozwoliła.
Jedną przedśie pogląda z oblica twoiego/
Oblubienico rumionym wstydem krasonego
Pokázuąc: twa dzielna/ w dojrzałym rozumie/
Krośtropność z ślategnością/co może y umie.
W wymowie Kornelia/ nád cie nic nie miała/
S Penelopą w ślatości małżeństieys zrownála.
Lucrecyęs też śacney starwy dostąpiła/
Gdyś Małżeńſti śtan sáwſze wiernością zdobila.
A w tákowych przymiotách w tákiej dośtoyności/
Serce twe prozne pychy/ pełne láśławości/
Mowa twa/ prawda sáwždy bywa miárkowána/
Sprawá twa ściera cnotą idzie prośtowána.
A kiedy nád to wszystko ono będzieś miała/
Wiare jedne po świecie/ktora wśedzie śtała/
Żadnec trudności nigdy nie będą śkodziły/
Choćby nácięższe ná cie przepuśczone były.

Epithalemium.

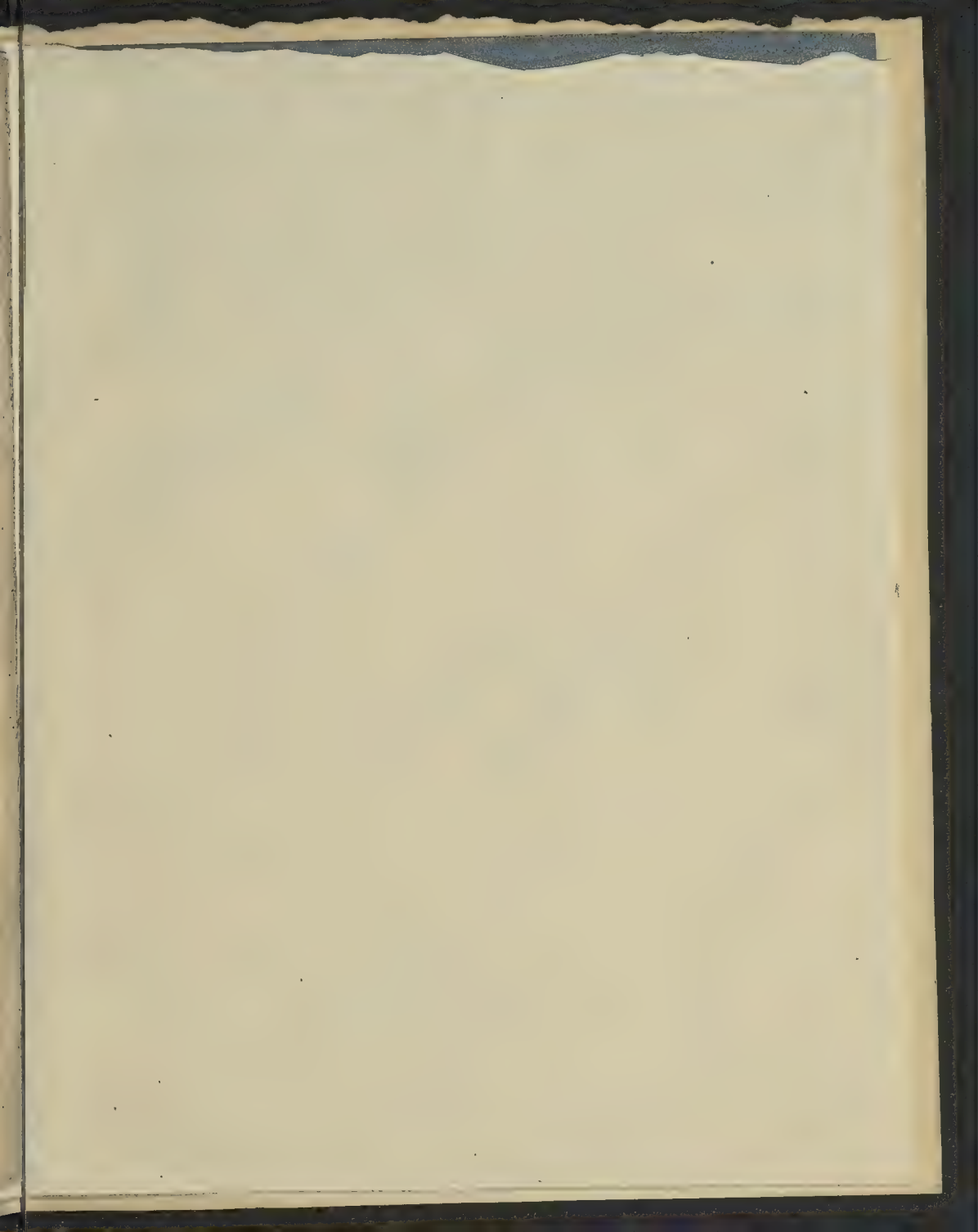
Coż już inzego mówić? iedno życliwemu
Co zawżdy przywoita słudze wśelátiemu.
Ktory z smetku pánow swych/iák iest zásinucony/
Ták z wśelátiety pócietchy/zás iest pócietsony.
Co mówić? iedno to co ten wam ziazd winświe/
Niech ten was błogostáwi co niebem spráwuie.
Niech iákó Ráchel była miła Izákowi/
A mądra sie dostała Rebehá meżowi.
K iákó przeciwo swemu stáłość záchowála
Sará/zá co przezacney pochwały dostała.
Ták owe miedzy wámi niech będzie mieśtánie/
Niech sámá Boża lástá/wpoys්රzodku was stánie.
Niechay wam dziatki rośtá/iákó wiec zielone
Kiedy iáblonki w sádách/sá nowo ściepione.
Niechay z nich naprzód Bogu chwálá płynie wśędzie/
A ślád oyczyźnie pomoc/wam pócietchá będzie.

NA CZAS WESELA.

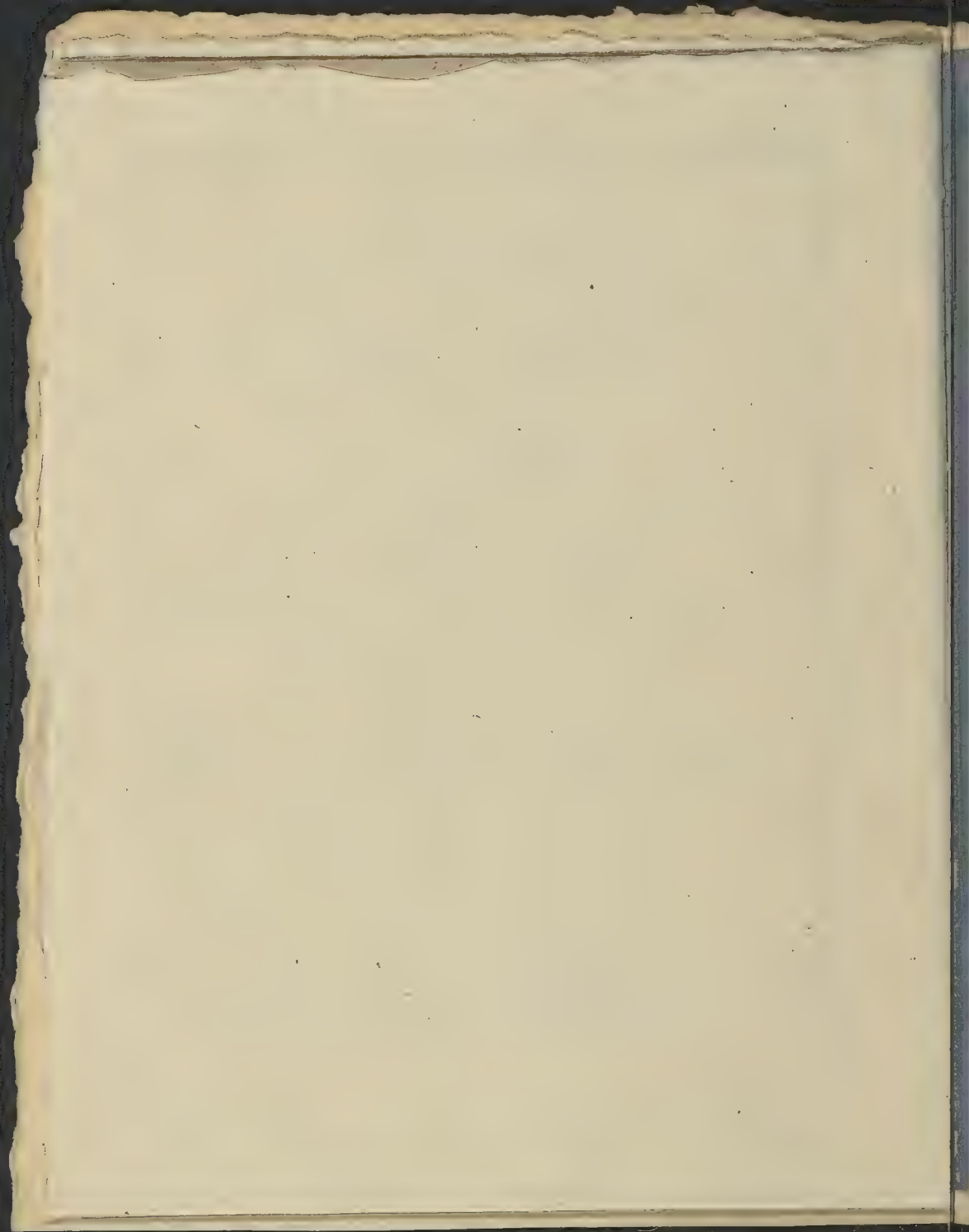
Go sie dzieie/że gdy sie wiosná z látem schodzi/
W ten czas twoie wesele cne Kizże nádechodzi.
Czy dla tego/że iákó te dwie czesći roku/
Nabárgiey dodawáią wśem rzeczom obroku.
Ták to twoie małżeńśtvo obśitość przyniesie/
K z niego perwá pomoc nie ieden odniesie?
Czyli że iákó w ten czas świetá przypádáią/
Ktore ná chesć świetego Duchá oddawáią.
Ták wtym pośtánowieniu przez spráwy cnotliwe/
Dáryć świetego Duchá przybędá śczesliwe.
Bog pomoż zacne Kizże/ Niewátp: Co sie zstáło/
Wiékie błogostáwienśtvo Bóskie będzie miáło.

Chas. pubescens *Polandae*

1590

Constituta *seymur* *mullus* *tondruus* *elys* *rot*
Chrys *medic.* *in* *tract.* *mil.* *fructus*.

